

Poema per un fris

Joan Margarit

Era un dibuix en un paper tan fi
que se l'endugué el vent. De la finestra
més alta fins ben lluny, carrers, la mar:
el temps que mai no recuperaré.
L'he buscat per les platges a l'hivern,
quan fa més llàstima un dibuix perdut.
He seguit els camins de tots els vents.
Era el dibuix a llapis d'una noia.
Com l'he buscat, Senyor.

MARGARIT, Joan (1985): *L'Ordre del temps*. Barcelona: Edicions 62.